

Kowloon. De krioelende uitloper van China die alleen in de geest tot het noorden behoorde – maar de geest doordringt alles en bewoont de spelonken van de mensenziel, zonder oog voor de wrange, grillige realiteit van politieke grenzen. Land en water zijn één, en het is de wil van de geest die bepaalt hoe de mens land en water zal benutten – opnieuw zonder oog voor vage begrippen als nutteloze vrijheid of kneveling die ontdoken kan worden. De echte zorg gaat uit naar lege magen, naar de magen van vrouwen, van kinderen. In leven blijven. Iets anders is er niet. De rest is enkel mest die verspreid moet worden over onvruchtbare akkers.

De zon ging onder en zowel in Kowloon als aan de overkant van Victoria Harbour op het eiland Hongkong onttrok een onzichtbare deken het daglicht aan de chaos beneden. De geschreeuwde *Aiyas!* van de straatventsters klonken gedempt in de schemering en bezadigd overleg in de hoge regionen van kille, majestueuze bouwwerken van glas en staal, die het markante silhouet vormden van de kolonie, werd beëindigd met knikjes en schouderophalen en vage glimlachjes van onuitgesproken instemming. De nacht daalde neer, aangekondigd door een verblindend oranje zon die zakte achter een immense, kartelige, afbrokkelende wolkenbank in het westen – scherp afgetekende bundels van tomeloze energie, op het punt onder de horizon te verdwijnen, onwillig haar licht te ontnemen aan dit deel van de wereld.

Spoedig zou de duisternis de hemel bedekken, maar niet de aarde. Beneden zouden de felle, kunstmatige lichten hun bonte schittering over de aarde verspreiden – dit deel van de aarde waar land en water toegangswegen vormden, gevreesd om hun conflicten. En met het niet aflatende, schelle lawaai van de eindeloze nachtelijke kermis zou er een ander tijdverdrijf beginnen, een tijdverdrijf dat de mensheid bij het eerste scheppingslicht had moeten afzweren. Maar er was toen nog geen menselijk leven, dus wie kon het vastleggen? Wie wist het? Wie gaf er iets om? De dood was geen handelswaar.

Een kleine motorboot, waarvan de krachtige motor vreemd contrasteerde met het armzalig uiterlijk, doorsneed het Lammakanaal, dat in een bocht om de kust naar de haven voerde. Voor een ongeïnteresseerde toeschouwer was het niet meer dan zo'n *xiao wan-ju*, een erfstuk voor een eerste zoon van een eens onwaardig visser die onbeduidende rijkdom had gevonden – een waanzinnige nacht van mahjong, hasjesj uit de Driehoek, gesmokkelde juwelen uit Macao – wie kon het schelen? De zoon kon effectiever zijn netten

uitwerpen of zijn koopwaar vervoeren door een snelle schroef te gebruiken in plaats van het trage zeil van een jonk of het slakkengangetje van een sampanmotor. Zelfs de Chinese grenswachten en de marinepatrouilles op en voor de kust van de Shenzhen Wan schoten niet op zulke onbetekenende grensoverschrijders; ze waren onbelangrijk en wie wist welke gezinnen achter de *New Territories* op het vasteland er profijt van zouden trekken. Het kon er een van hen zijn. De zoete kruiden van de heuvels vulden nog steeds de magen – voedden misschien een van hun dierbaren. Wie kon het schelen? Leven en laten leven.

Het kleine vaartuig waarvan de stuurhut op de boeg verscholen ging onder een canvas scherm, minderde vaart en zocht behoedzaam zigzaggend zijn weg door de verspreide groepjes jonken en sampans, op weg naar hun overvolle ligplaatsen in Aberdeen. De bootmensen gilden de een na de ander woedende verwensingen naar de lomperd met zijn onbeschaamde motor en zijn nog onbeschaamder kielzog. Wanneer de brutale indringer passeerde werd iedereen vreemd stil; hun plotselinge woedeuitvallen werden afgesneden door iets onder het canvas.

De boot scheerde de haveningang in, een donkere waterweg die nu werd gemarkeerd door de felle lichten van het eiland Hongkong rechts en Kowloon links. Drie minuten later nam het krachtige geluid van de buitenboordmotor hoorbaar af tot een beheerst brommen terwijl de romp langzaam langs twee smerige schuiten streek die gemeerd lagen bij het pakhuis. De boot gleed een onbezette meerplaats in aan de westkant van de Tsim Sha Tsui, de drukke geldzuchtige waterkant van Kowloon. De snerpende horden kooplui die op de kade hun nachtelijke valstrikken spannen voor de toeristen letten er niet op; het was maar zo'n *jigi* die terugkeerde van zijn visvangst. Wie kon het schelen?

Toen begon het stiller te worden in de kraampjes aan de waterkant het dichtst bij de onbetekenende indringer, eenzelfde stilte die de bootmensen had bevangen. Opgewonden stemmen werden tot zwijgen gemaand te midden van geschreeuwde orders en tegenorders, terwijl de ogen een gedaante volgden die de zwarte, met olie besmeurde ladder naar de walkant beklom.

Hij was een heilige man. Zijn gestalte was geheel gehuld in een zuiver witte kaftan die zijn lange, slanke lichaam accentueerde – heel lang voor een *Zhongguo ren*, misschien wel bijna één meter tachtig. Van zijn gezicht was echter weinig te zien omdat het kleed loshing en de wind voortdurend de witte stof voor zijn donkere gelaatstreken blies. Gelaatstreken die het wit van zijn ogen benadrukten –

vastberaden, fanatieke ogen. Dit was geen gewone priester. Het was een *heshang*, een uitverkorene, gekozen door wijze mannen, door-drongen van geleerdheid, die de innerlijke geestelijke kennis konden doorgronden van een jonge monnik die was voorbestemd tot een hoger leven. En het was geen nadeel dat zo'n monnik lang was en slank en vurige ogen bezat. Zulke heilige mannen richtten de aandacht op zichzelf, op hun persoon – op hun ogen – en daarop volgden milde gaven, geschonken zowel uit angst als uit ontzag; meestal uit angst. Misschien kwam deze *heshang* wel van een van de mystieke sekten die door de heuvels en de bossen van de Jangtse zwierven, of van een religieuze broederschap in de bergen van het afgelegen Qing Gaiyuan – afstammelingen, naar men zei, van een volk in de verre Himalaja's – die waren altijd erg opvallend en over het algemeen het meest te vrezen, want weinigen begrepen hun duistere leerstellingen. Leerstellingen, verwoord in zachtheid, maar met vage verwijzingen naar onbeschrijfelijk lijden. Zo hun lessen niet zouden worden opgevolgd. Er was al te veel lijden op het land en aan de waterkant – niemand had behoefte aan meer. Geef dus maar aan de voorvaderen, aan de vurige ogen. Misschien werd het wel ergens vastgelegd. Ergens.

De in het wit gehulde gedaante liep langzaam door de uiteenwijkende menigte op de walkant, langs de overvolle aanlegsteiger van de Star Ferry, en verdween in het toenemende pandemonium van de Tsim Sha Tsui. Het was voorbij, de kraampjes hervatten hun hysterische handel.

De priester liep via Salisbury Road naar het oosten tot aan het Peninsula Hotel waarvan de ingetogen elegantie steeds minder paste in de omgeving. Toen sloeg hij Nathan Road in naar het noorden, naar het begin van de glinsterende Golden Mile, dat vermaakscentrum zonder weerga, waar concurrerende groepen schreeuwend de aandacht op zich trachtten te vestigen. Zowel de bewoners als de toeristen merkten de statige heilige man op, terwijl hij langs volgepakte etalages liep en steegjes passeerde die uitpilden van de koopwaar, disco's van twee verdiepingen en cafés met topless bediening waar enorme, kitscherige aanplakbiljetten leurdten met de charmes van de Oriënt boven kramen die de dampende heerlijkheden aanboden van de *dim sum* van die middag. Bijna tien minuten lang liep hij door die bonte kermis, nu en dan blikken beantwoordend met een licht hoofdknikje en tweemaal hoofdschuddend terwijl hij orders gaf aan dezelfde gedrongen, gespierde *Zhongguo ren*, die hem nu eens naliep, dan weer voorbijliep met de lichte pasjes van een danser en zich omdraaide om in de vurige ogen een of ander teken te lezen.

Het teken kwam – twee abrupte knikjes – toen de priester zich

omkeerde en door een kralengordijn een rumoerige nachtclub binnenliep. De *Zhongguo ren* bleef buiten, zijn hand onopvallend onder zijn losse tuniek, zijn eigen ogen onophoudelijk zwervend door die krankzinnige straat, een straat die hij niet kon begrijpen. Het was *waanzin!* Wat een schaamteloosheid! Maar hij was de *tudi*; hij zou de heilige man beschermen met zijn leven, hoezeer ook zijn eigen gevoeligheden werden gekwetst.

In de nachtclub werden de dichte rooksluizen doorsneden door zwaaiende gekleurde lampen waarvan de meeste ronddraaiden en gericht werden op een toneel waar een rockgroep jammerde met een oorverdovende razernij, een uitzinnige mengelmoes van punk en het Verre Oosten. Glimmend zwarte, nauwsluitende, slecht passende broeken omspanden maniakaal sidderende magere benen onder zwarte leren jacks die witzijden hemden bedekten, open tot aan de navel. De hoofden waren op slaaphoogte rondom de schedel kaalgeschoren, de gezichten waren grotesk, zwaar opgemaakt om het door en door oosterse karakter te accentueren. Om de kloof tussen Oost en West nog meer te benadrukken stopte de dissonerende muziek zo nu en dan ineens en klonken uit een enkel instrument de klagende tonen op van een eenvoudige Chinese melodie, terwijl de gedaanten roerloos bleven staan onder het zwaaiende bombardement van de schijnwerpers.

De priester stond even stil en keek rond in de grote, volgepropte zaal. Een aantal klanten in verschillende stadia van dronkenschap bekeken hem vanaf hun tafeltje. Een paar rolden munten in zijn richting en wendden zich af en er waren er ook die opstonden, Hongkong-dollars naast hun glazen legden en zich uit de voeten maakten. De *heshang* straalde iets uit, maar wat hij uitstraalde was niet naar de zin van de zwaarlijvige man in smoking die op hem afliep.

‘Kan ik u ergens mee helpen, heilige man?’ riep de nachtclubmanager boven het aanhoudende lawaai uit.

De priester boog zich voorover en zei iets in het oor van de man. De ogen van de manager gingen wijd open, toen boog hij en gebaarde naar een tafeltje tegen de muur. De priester dankte met een knikje en liep achter de man aan naar zijn stoel, terwijl klanten in de buurt hem onbehaaglijk opnamen.

De manager bukte zich en sprak met een eerbied die hij niet meende: ‘Zou u iets willen gebruiken, heilige man?’

‘Geitenmelk, als het er is. Zo niet, dan is gewoon water goed genoeg. En ik dank u.’

‘Het is een eer voor de zaak,’ zei de man in smoking. Hij boog en liep weg en probeerde een dialect thuis te brengen dat hij niet her-

kende. Het deed er niet toe. Die rijzige, in het wit geklede priester wilde de *laoban* spreken en dat was het enige belangrijke. Hij had zelfs de naam van de *laoban* genoemd, een naam die zelden werd uitgesproken in de Golden Mile, en op deze speciale avond was de machtige taipan in de zaak, in een kamer waarvan hij in het openbaar het bestaan zou ontkennen. Maar het was niet de taak van de manager de *laoban* te zeggen dat de priester er was; de man in de kaftan had dat duidelijk gemaakt. Hij had erop gestaan dat vanavond alles in het geheim moest gebeuren. Wanneer de verheven taipan hem wenste te spreken zou een man hem komen halen. Zo moest het dan maar; het was zo de gewoonte van de geheimzinnige *laoban*, een van de rijkste en meest gerenommeerde taipans in Hongkong.

‘Stuur een keukenjongen de straat op voor wat klotemelk van een moedergeit,’ zei de manager grof tegen een ober in het lokaal. ‘En zeg dat hij sodemieters vlug moet zijn. Het bestaan van zijn verdomde nageslacht kan ervan afhangen.’

De heilige man zat roerloos aan het tafeltje. Zijn felle ogen stonden nu wat zachter en bekeken de dwaze activiteiten kennelijk zonder ze te veroordelen of te accepteren, alleen maar alles in zich opnemend met de deernis van een vader die kijkt naar dwalende, maar toch dierbare kinderen.

Abrupt werd het zwaaien van de lichten verstoord. Een paar tafeltjes verderop werd een fel opvlammende lange lucifer ontstoken en weer snel gedoofd. Toen nog een, en ten slotte een derde en die laatste werd gehouden onder een lange zwarte sigaret. De korte reeks flitsen trok de aandacht van de priester. Hij bewoog zijn hoofd in de wijde capuchon langzaam naar de vlam en naar de alleen zittende, ongeschoren, lompe geklede Chinees die de rook inhaleerde. Hun ogen ontmoetten elkaar; het knikje van de heilige man was haast onmerkbaar, zijn hoofd bewoog zich nauwelijks, en het werd beantwoord door een even vage beweging toen de lucifer doofde.

Seconden later stond het tafeltje van de boers geklede roker ineens in vlammen. Vuur schoot omhoog van het tafelblad en verspreidde zich snel naar alles van papier op het tafeltje – servetten, menukaarten, *dim sum* mandjes, een voor een ontvlamden die voor de hand liggende brandhaarden. De onverzorgde Chinees gilte en gooide met een daverende klap de tafel om, terwijl de kelners krijsend op de vlammen afrenden. Overal sprongen klanten op van hun stoelen terwijl het vuur – smalle streepjes van flakkerende blauwe vlammetjes – zich op de vloer onverklaarbaar verspreidde in stroompjes rond opgewonden stampende voeten. De chaos werd groter terwijl mensen snel de brandjes blusten met tafelkleden en voorschot-

ten. De manager en zijn obers stonden wild te gebaren, schreeuwend dat alles onder controle was; het gevaar was geweken. De rockgroep speelde nog woester, in een poging de aandacht van de menigte af te leiden, weg van de plaats waar nu de paniek afnam.

Ineens was er een nog heviger beroering, een fellere uitbarsting. twee obers waren tegen de sjofel geklede *Zhongguo ren* gebotst, wiens onvoorzichtigheid en grote lucifers het brandje hadden veroorzaakt. Hij reageerde met snelle *Wing Chung*-hakbewegingen, stram gehouden handen die met geweld neerdaalden op schouderbladen en kelen, terwijl zijn voeten felle trappen uitdeelden tegen buiken en de twee *shi-ji* achteruit deden wankelen tussen de omringende klanten. Het plotselinge geweld vergrootte de paniek, de chaos. De zwaargebouwde manager kwam nu brullend tussenbeide en ook hij viel achterover, gevelde door een goed gerichte trap tegen zijn ribben. De ongeschoren *Zhongguo ren* pakte vervolgens een stoel en smet die tussen de schreeuwende gestalten bij de gevallen man, terwijl drie andere kelners zich in het strijdgewoel stortten ter verdediging van hun *Zongguan*. Mannen en vrouwen die een paar tellen geleden alleen maar schreeuwden, begonnen nu met hun armen om zich heen te slaan en ranselden in op iedereen die maar in hun buurt kwam. De leden van de rockgroep stonden te tolleren tot ze er bijna bij neervielen, in een uitzinnige dissonantie die paste bij het tafereel. Het oproer had vaste voet gekregen en de potige boer keek even de zaal door naar het eenzame tafeltje tegen de muur. De priester was verdwenen.

De ongeschoren *Zhongguo ren* pakte nog een stoel beet, klapte die neer op een nabijstaand tafeltje, brak het houten frame aan stukken en begon met een afgebroken poot op de menigte in te beuken. Nog maar heel even, maar elke seconde telde nu.

De priester liep door de deur helemaal achter in de zaal bij de ingang van de nachtclub. Hij sloot die snel achter zich en wachtte even tot zijn ogen zich hadden aangepast aan het schemerige licht van de lange smalle gang. Zijn rechterarm hing strak omlaag onder de plooiën van zijn witte kaftan, zijn linker hield hij schuin voor zijn middel, eveneens onder de dunne witte stof. Verderop in de gang, minder dan tien meter van hem vandaan, sprong een man verschrikt weg van de muur. Zijn rechterhand verdween onder zijn jasje en rukte een grote revolver van zwaar kaliber uit een onzichtbare schouderholster. De heilige man knikte langzaam, inschikkelijk, terwijl hij zich voortbewoog met statige passen als in een religieuze processie.

‘*Amita-fo, Amita-fo,*’ zei hij zacht en hij herhaalde het steeds, ter-

wijl hij de man naderde. ‘Alles is rustig, alles is vredig, de voorvaderen willen het.’

‘*Jou matyeh?*’ De wacht stond naast een deur; hij stak het wapen dreigend voor zich uit en bleef praten met de Kantonese keelklanken typerend voor de noordelijke nederzettingen. ‘Bent u verdwaald, priester? Wat doet u hier? Maak dat u wekomt! U hoort hier niet te zijn!’

‘*Amita-fo, Amita-fo...*’

‘Maak dat u *wekomt! Direct!*’

De wachtpost had geen schijn van kans. Bliksemsnel trok de priester een flinterdun, aan twee zijden snijdend mes uit de plooiën rond zijn middel. Hij trok een felle haal over de pols van de man, sneed de hand met het wapen half van de arm van de wacht en liet het lemmet toen met de vastheid van een chirurg een boog beschrijven langs de keel van de man; er volgde een explosie van lucht en bloed terwijl het hoofd achteroverknikte in een geheel van glimmend rood. Hij viel op de grond, dood.

Zonder aarzeling liet de moordende priester het besmeurde mes in de stof van zijn kaftan glijden, waar het bleef zitten, en van onder de rechterkant van zijn wijde kleed trok hij een uzi-machinepistool te voorschijn, waarvan het gebogen magazijn meer kogels bevatte dan hij nodig zou hebben. Hij tilde zijn voet hoog op en trapte ermee tegen de deur met de lenige kracht van een poema, rende naar binnen en zag daar wat hij wist dat hij zou aantreffen.

Vijf mannen – *Zhongguo ren* – zaten rond een tafel met potten thee en lage glazen sterke whisky; nergens was iets te zien van beschreven papier, geen aantekeningen of memo’s, alleen oren en waakzame ogen. En terwijl elk paar ogen opkeek, vertrokken de gezichten zich in paniek. Twee goed geklede onderhandelaars staken hun handen in hun keurige colbertjes terwijl ze opsprongen uit hun stoelen. Een andere dook onder de tafel, en de laatste twee sprongen schreeuwend op en renden vruchteloos tegen de met zijde beklede muren, zich wanhopig omkerend op zoek naar genade, in de wetenschap dat die zou uitblijven. Een ratelend kogelsalvo trof de *Zhongguo ren*. Bloed spoot op uit dodelijke wonden, schedels en ogen werden doorboord, monden werden opengereten en bloederig rood smoorde het doodsgedil. De muren en de vloer en de gepolijste tafel glommen van het misselijkmakend rood van een onvermijdelijke dood. Overal. Het was voorbij.

De moordenaar bekeek zijn werk. Tevreden knielde hij neer naast een grote, gladde plas bloed en trok er zijn wijsvinger doorheen. Toen haalde hij een vierkant stuk zwarte stof uit zijn linkermouw en spreid-

de dat uit over wat hij getekend had. Hij stond op, schoot de kamer uit en begon zijn witte kaftan los te knopen terwijl hij door de schemerige gang rende; toen hij de deur naar de nachtclub bereikte hing zijn kleed open. Hij trok het vlijmscherpe mes uit de stof en schoof het in een schede aan zijn riem. Hij hield de plooiën van de stof bijeen, de kap op, het dodelijke wapen stevig langs zijn zij, trok de deur open en liep naar binnen, in de chaotische vechtpartij die nog lang niet voorbij leek te zijn.

Waarom ook? Hij was daar nauwelijks een halve minuut geleden weggegaan en zijn man wist precies wat hij doen moest.

'Faai di!' De kreet kwam van de potige, ongeschoren boer uit Kanton. Hij was drie meter van hem af bezig nog een tafel om te gooien en een lucifer te ontsteken die hij vervolgens op de grond liet vallen. *'De politie kan elk moment hier zijn! De barkeeper heeft net gebeld, ik heb het gezien!'*

De moordende priester rukte de kaftan van zijn lijf en de kap van zijn hoofd. In de wild rondzwaaiende lichten zag zijn gelaat er even macaber uit als de gezichten van de razende rockgroep. Zwarte make-up deed de ogen uitkomen, witte lijnen markeerden de kassen en zijn gezicht was onnatuurlijk bruin. *'Ga voor me lopen!'* beval hij de boer. Hij liet zijn kostuum en de uzi op de grond vallen naast de deur terwijl hij een paar dunne rubberhandschoenen uittrok; hij stak ze in zijn flanelen broek.

De politie te hulp roepen was voor een nachtclub aan de Golden Mile geen gemakkelijk besluit. Er stonden zware boetes op slechte bedrijfsleiding, fikse straffen op het in gevaar brengen van toeristen. De politie wist dat deze risico's bestonden en ze reageerde snel wanneer ze genomen werden. De moordenaar rende achter de boer uit Kanton aan; ze verdwenen in de menigte die bij de ingang krijsend stond te vechten om naar buiten te komen. De boers geklede vechtersbaas was een stier; mensen die hem in de weg stonden maaide hij neer met zijn vuisten. Lijfwacht en moordenaar vochten zich een doorgang naar de straat waar nog een menigte was samengestroomd die vragen en scheldwoorden schreeuwde en riep dat het een ramp was voor de zaak. Ze worstelden zich door de roerige toeschouwers en de potige Chinees die buiten had gewacht voegde zich bij hen. Hij pakte de priester die zijn toog aan de wilgen had gehangen bij de arm en trok hem een heel smal steegje in, waar hij twee handdoeken vanonder zijn tuniek haalde. De ene was zacht en droog, de andere was in plastic verpakt; die was warm en geparfumeerd.

De killer greep de natte handdoek en begon ermee over zijn gezicht te wrijven. Hij perste de stof rond en in zijn oogkassen en haal-

de hem over de zichtbare huid van zijn hals. Hij draaide de handdoek om en herhaalde het proces terwijl hij nog steviger drukte, boende langs zijn slapen en vlak onder zijn haren tot de blanke huid te voorschijn kwam. Vervolgens droogde hij zich met de tweede handdoek, streek zijn haren glad en trok zijn regimentsdas recht die het crèmekleurige overhemd sierde onder zijn donkerblauwe blazer. ‘*Jau!*’ beval hij zijn twee metgezellen. Ze renden weg en verdwenen in de mensenmassa.

En een eenzame, keurig geklede westerling slenterde het oosterse vermaakscentrum in.

In de nachtclub stond de opgewonden manager de barkeeper uit te schelden die de *jing cha* had gewaarschuwd; de boetes zouden neerkomen op zijn verdomde kop! Want ineens was de rel afgelopen en de klanten stonden verdoemd om zich heen te kijken. Obers en kelners stelden de bezoekers gerust, klopten op schouders en ruimden brokken op, terwijl ze tafeltjes rechtzetten en nieuwe stoelen aansleepten en glazen gratis whisky rondbrachten. De rockgroep concentreerde zich op populaire wijsjes en de orde was even snel hersteld als ze verstoord was. Als ze geluk hadden, bedacht de manager in smoking, zou de verklaring dat een overhaaste barkeeper een vechtlustige dronkenlap had aangezien voor iets veel ernstigers door de politie worden geaccepteerd.

Ineens waren alle gedachten aan boetes en getreiter door de autoriteiten weggevaagd toen zijn ogen werden getroffen door een hoopje witte stof op de vloer verderop in de zaal, voor de deur naar de kantoren achter de nachtclub. Witte stof, zuiver wit – de priester? *De deur! De laoban! De vergadering!* Hijgend en met een geblaas waar het zweet afdroop rende de dikke manager tussen de tafeltjes door naar de achtergelaten kaftan. Hij knielde neer met wijd opengesperde ogen en hield zijn adem in toen hij de donkere loop van een onbekend wapen zag uitsteken onder de witte plooien. En wat hem naar adem deed snakken van plotseling opkomende angst was het zien van kleine druppeltjes en dunne strepen glimmend ongeronnen bloed op de stof.

‘*Go hai matyeh?*’ De vraag werd gesteld door een tweede man in smoking, echter zonder de maagband die een hogere status aangaf – het was dan ook de eerste assistent van de manager en tevens zijn broer. ‘O, godverdomme *nogantoe!*’ vloekte hij binnensmonds toen zijn broer het vreemde wapen in de gevlekte witte kaftan oppakte.

‘Kom op!’ beval de manager. Hij kwam overeind en liep op de deur af.

‘De politie!’ wierp zijn broer tegen. ‘Een van ons moet met ze praten, hen bedaren, doen wat we kunnen.’

‘Misschien kunnen we niets anders doen dan hun onze koppen aanbieden! *Snel!*’

In de vaag verlichte gang lag het bewijs. De vermoorde bewaker lag in een stroom van zijn eigen bloed en een hand die nauwelijks nog vastzat aan zijn pols omklemde zijn wapen. In de vergaderruimte was het bewijs volledig. Vijf bebloede lijken lagen in verkrampde houdingen door en op elkaar. Er was er een bij dat speciaal de aandacht trok van de dodelijk verschrikte manager. Hij liep op het lijk met zijn doorboorde schedel af. Met zijn zakdoek wiste hij het bloed weg en staarde naar het gelaat.

‘We zijn er geweest!’ fluisterde hij. ‘Kowloon is er geweest, Hongkong is er geweest. Dit betekent de dood voor ons allen.’

‘*Wat?*’

‘Deze man is de vice-premier van de Volksrepubliek, de opvolger van de Voorzitter zelf.’

‘Hier! Moet je *zien!*’ De broer die zijn eerste assistent was deed een paar snelle passen naar het lichaam van de dode *laoban*. Naast het met kogels doorzeefde, bebloede lijk lag een zwarte halsdoek. Hij was plat uitgespreid en de stof met de witte tierlantijntjes was verkleurd door rode vlekken. De broer pakte de doek op en hield zijn adem in toen hij de schrifttekens zag in de bloedplas eronder: *JASON BOURNE*.

De manager rende op hem af. ‘O, jezus *christus* nogantoe!’ stootte hij uit en zijn lichaam begon te beven. ‘Hij is terug. De killer is terug in Azië! *Jason Bourne!* Hij is *terug!*’